

De operatie

Vrijdag 23 november

Vandaag is het eindelijk zo ver. De operatie. Om 7.00 uur staan we op want ik moet al om 8.30 uur binnenkomen. Vreemd genoeg voel ik me erg rustig. Als we om half 9 de afdeling op lopen krijg ik meteen een intake gesprek en een OK-jasje aan. We hoeven niet lang te wachten. De pillen die ik vooraf heb gekregen doen gelijk hun werk. Als ik om 9.30 uur naar de operatiekamer word gebracht ben ik al helemaal suf. Laurens zal op de afdeling wachten tot ik terug ben. Dat stelt me gerust. Op de OK krijg ik een infuus ingebracht en zie nog net de dokter die me gaat opereren. Dan ben ik weg...

Om 14.30 uur word ik wakker op de uitslaapkamer. Ik ben nog erg suf maar wil graag naar Laurens. Het heeft allemaal wat langer geduurd dan gepland, maar het is nu voorbij. Op de afdeling wordt mijn bloeddruk gecontroleerd, die is erg laag: 65/35. Alarmfase 1! Jasses, ook dat nog! Ik val steeds weg en begin binnen een uur met kotsen. Ik ben verschrikkelijk misselijk, heb niks in mijn maag maar blijf aan een stuk door kotsen. Er wordt morfine toegediend voor de pijn en een zoutoplossing om mijn bloeddruk omhoog te krijgen. Er zit een dik verband om mijn niet-meer-borst en ik besef nu pas dat hij er echt af is. Naast de misselijkheid voel ik me intens verdrietig om het verlies van een deel van mij. Net of ik nu pas besef dat ik kanker heb en wat dat met zich meebrengt. Ik blijf kotsen, twee dagen lang. Ziek, ziek, ziek. Ik baal verschrikkelijk.

Zondag 25 november

Doktersvisite! Er komt een of andere coassistent aan mijn bed. Hij vraagt of ik al naar de wond heb gekeken. Neel?! Oh help, dat wil ik ook helemaal niet. Maar meneer wil zelf kijken en trekt doodleuk het hele verband er af. Wat een dreun, een slag voor mijn kop! Alles is weg! In plaats van een borst zie ik een gigantisch vies litteken van ongeveer 40 cm. Alles is gedeukt, rimpelig, hobbelig, bloederig. Ik ben mismaakt! Alles er af tot op mijn ribben. Ik dacht nog een klein 'heuveltje' over te houden, maar er is niets meer. Ik zie mijn ribben en mijn maag lijkt ineens supergroot nu mijn borst er niet meer is. Ik voel me zwaar klote! Dank je wel meneer de coassistent! Ik weet dat de confrontatie eens nodig zou zijn, maar op deze manier wordt het wel heel erg zwaar. Ik hou niet op met huilen vandaag. Het lijkt wel of er voortdurend iets uit moet, of kots, of tranen. Bah, ik wil naar huis. Ik lig op een afdeling met patiënten van verschillende disciplines. Met zoveel drukte kan ik mijn emotie niet kwijt. Ik wil thuis met Laurens en de kinderen lekker uithuilen, me zielig voelen. Ik heb geen zin in bezoek. Ik wil rust, rust aan mijn hoofd. Ik wil een kamer voor mij alleen om te wennen aan mijn nieuwe ik, mijn een-borst ik, mijn lelijke ik.

De drains die nog in de wond zitten lopen nog snel vol. De rotzooi moet er uit. Ik wil de drains er ook uit. Maar ik moet geduld hebben. Alweer een kwestie van geduld. Waarom is dat altijd zo moeilijk voor me?

Maandag 26 november

Vandaag heb ik een huil dag. Alweer een huil dag. Ik lijk maar niet op te houden. Gelukkig krijg ik geen bezoek vanmiddag. Ik zit er even doorheen, helemaal doorheen. Als ik langs de spiegel loop, zie ik één enorme borst en een rare lege plek ernaast, die me herinnert aan de borst die er vrijdag nog was. Ik voel me vreselijk. Als ik naakt voor de spiegel sta heb ik braakneigingen, van mezelf! Dit komt nooit meer goed.

Dinsdag 27 november

Vanmorgen voel ik me redelijk. Mijn bloeddruk is in een keer van veel te laag naar heel hoog gestegen. Ik snap er niks van. Emotioneel ben ik een wrak. In een gesprek met de mamacare-verpleegkundige geef ik aan dat ik heel graag naar huis wil, omdat ik het gevoel heb het daar allemaal beter te kunnen verwerken. Ze snapt dat volledig. De okseldrain heeft niet meer veel afgegeven en mag er dus uit. Gelukkig! Nu de andere drains nog. Daar komt nog steeds zo'n 100 cc per dag uit en dat is te veel. Als mijn huisarts de drain ook kan verwijderen mag ik vanavond naar huis. Natuurlijk bel ik meteen de huisarts en het is geen enkel probleem. Hoera! Ik bel Laurens dat hij me meteen na het werk op kan halen. Ik mag naar huis. Jippie! Vanmiddag moet ik even met de verpleegkundige mee om een stoffen prothese aan te meten en een bh-tje te passen. Dat vind ik heel erg moeilijk, zo'n 'ding' in mijn beha. Het voelt vreemd aan, niet natuurlijk, hard, het irriteert op mijn borst. Het zal lang duren eer ik hier aan gewend ben. Zal het ooit wennen? Om 18.00 uur is Laurens er. Ik zit al helemaal klaar, heb alles al gepakt, ben aangekleed, kan zo vertrekken. Ik moet huilen van opluchting deze keer. Vanavond lig ik lekker naast mijn mannetje. Als we thuis komen kijk ik even de post (van een week) door. Dat doet schijnbaar niemand als ik er niet ben. Dan trekken Laurens en ik ons even terug op de slaapkamer om samen mijn niet-meer-borst te bekijken. Heel, heel heftig. We zijn allebei vreselijk emotioneel. Maar het voelt goed om in zijn armen even flink uit te huilen. Als ik mijn ziekenhuisspul heb opgeruimd kruipen we lekker samen op de bank. Even onnozele films kijken. Even niet nadenken. Heerlijk. Ik geniet met volle teugen nu ik weer thuis ben. Vannacht moet ik aan de andere kant van het bed slapen vanwege mijn drains. Voelt heel gek als je dat niet gewend bent. Om ongeveer 23.30 uur val ik in slaap. Lekker in mijn eigen nestje, tegen mijn lieve mannetje aan, mijn 'tiet' op het nachtkastje!

Woensdag 28 november

Vanmorgen om 7.00 uur maakt Laurens me wakker. Ik moet een streepje op mijn drain zetten om te kijken hoeveel er uitgelopen is. Ik ben nog helemaal suf. Lekker geslapen, in mijn eigen bed. Laurens kijkt naar de drain en zegt dat er best veel uit is gelopen. Boeien! Ik val lekker weer in slaap! Als ik om 10.00 uur weer wakker schrik, voel ik me eigenlijk wel beroerd. Als ik rechtop ga zitten ben ik duizelig. Ik kijk naar mijn flesje en zie dat er in één dag zo'n 160 cc is uitgelopen, en alles is rood! Toch maar even naar het ziekenhuis bellen, want ik heb geen nieuw flesje en deze zit nu al bijna vol. Als ik de afdeling bel vinden die het niet normaal en zeggen dat ze even de dokter gaan bellen om te overleggen. Ik word terug gebeld. De angst slaat weer toe. Ik ga NIET terug naar het ziekenhuis. Ik doe het niet! Als ze terugbellen, moet ik toch onmiddellijk terug komen. 160 cc is veel te veel en omdat het rood is zijn ze bang voor een inwendige bloeding. Balen... Ik bel Laurens dat hij direct naar huis moet komen en voel me steeds beroerder worden. Ik heb het gevoel dat ik flauw ga vallen.

In het ziekenhuis wordt er naar mijn wond gekeken die weer is gaan lekken. En het flesje loopt inmiddels bijna over. Als ze op de wond duwen is dat net een waterbed. Er zit dus veel vocht of bloed in. Dat moet er uit. Ik moet bloed laten prikken omdat mijn HB en bloeddruk veel te laag zijn. Dan krijg ik instructies hoe ik een nieuwe fles aan kan sluiten en mag weer naar huis. Wel moet ik vanmiddag bellen over de bloeduitslagen en me er op voorbereiden dat een nieuwe opname kan volgen. Als mijn HB weer gezakt is moet er namelijk bloed worden toegediend. Er wordt me op het hart gedrukt toch vooral rustig aan te doen. Dat is gemakkelijk praten. Als je je goed voelt, kan je toch wel iets doen?

Met een tas vol lege drains, gaan we weer naar huis. Ik ben ontzettend moe van al het gedoe maar wel blij dat ik weer onderweg naar huis ben. Om 16.00 uur bel ik naar het ziekenhuis voor de bloeduitslagen. Het HB is nog steeds erg laag, maar in ieder geval niet meer gezakt. Ik mag niets meer doen en moet morgen bellen over de inhoud van de drain. Die moet er volgens de dokter nu zeker tot na het weekend in blijven. Niet zo moeilijk dan, om niets te doen. Zie mezelf nog niet door de stad lopen met mijn flesjes aan de arm!

Nu eerst maar wat eten, daar ben ik nog niet aan toegekomen. Misschien ben ik daar wel zo flauw van. Na het eten knap ik inderdaad wat op, maar ik ben ontzettend moe. Hoe kan ik nu zo moe zijn als ik niks gedaan heb? Vanavond ga ik vroeg naar bed, het was weer een hectische dag. Maar hopen dat er morgen niets meer in die stomme fles is bijgekomen. Ik ben blij als ik die idiote beha met vulling weer uit kan doen. Het voelt alles behalve prettig. Daarom besluit ik om thuis vanaf nu gewoon 'plat' te gaan lopen. Als ze het niet willen zien, kijken ze er maar naast. Ik ben ik, en ik is plat!

Vrijdag 30 november

Heel slecht geslapen vannacht. Die stomme drain! Ik kan niet op mijn ene zij liggen vanwege de wond en als ik op de andere zij lig, trekt mijn drain. Ik ben blij als hij er uit mag. Vanmorgen moet ik even het ziekenhuis bellen. Er is de afgelopen nacht 80 cc in gelopen, dus dat is al een stuk minder. Ik heb wel pijn op mijn borstbeen. Vooral als ik moet hoesten. Volgens het ziekenhuis is het beter dat de drain er uit gaat, anders heb ik kans dat het gaat ontsteken. Van de ene kant ben ik daar blij om, maar ik ben ook onzeker. Wat als er vocht blijft komen en de drain is er uit?

Vanmiddag heeft de huisarts de drain verwijderd. Het voelt wel beter. Nu maar hopen dat het vocht weg blijft. Ik ben verder alleen maar moe. Ik heb mijn kennissen gebeld dat ik deze week geen bezoek wil ontvangen. Dat kan ik even niet hebben.

Zondag 2 december

Het slapen gaat redelijk. Af en toe heb ik een stekende pijn in mijn schouderblad en de pijn bij het hoesten blijft ook. Ik had gehoopt dat het weg zou zijn als de drain verwijderd was. Waar ik bang voor ben gebeurt. Er zit nog steeds een hoop vocht. Als het zo door gaat heb ik mijn borst weer terug! Ik durf niet goed naar het ziekenhuis te bellen. Al dat gedoe! Ik besluit te wachten tot morgen omdat ik vrees dat ik weer terug moet komen om het vocht er uit te halen.

Vanmiddag even met Laurens naar mijn moeder op bezoek. Even weg. Ik zit al zolang thuis te kijken. Maar het is een vermoeiend bezoek. Slopend voor mij. Als we terug zijn trek ik lekker mijn huispak aan en plof op de bank. Als ik een paar uur later wakker word voel ik me heel vreemd. Ook verdrietig. Ik beseft nu pas dat dit nog maar het begin is en dat er nog een lange vervelende tijd zal volgen. Ik ben het zat. Ik wil weer normaal zijn. Ik wil weer gewoon werken. Ik wil mijn leven terug zoals dat was voor de kanker. De afgelopen maanden waren vreselijk. Ik, die altijd zo super actief was, heb alleen maar gezeten en gewacht op uitslagen en operatie. Ik heb geen puf meer om iets te doen. Alles lijkt stil te staan. Ik wil weer gewoon SUPERmam zijn en die leuke collega waar iedereen mee kan lachen. Ik wil anderen helpen. Niet zelf geholpen worden! Ik heb het idee dat ik totaal afhankelijk ben geworden. Dat past niet bij mij. Ik heb vrijheid nodig, mijn hele leven al. Ik wil niet afhankelijk zijn. Vrijheid is heilig voor me. Vrijheid in doen en laten. Alleen Laurens weet dat goed in te vullen. Ondanks onze jarenlange verbondenheid, heb ik bij hem toch altijd het gevoel dat ik vrij ben. Vrijheid, met respect voor onze liefde, voor elkaar. En nu heb ik ineens anderen nodig. Voor de simpelste zaken heb ik iemand nodig. Dit hou ik echt geen jaar vol. Ik baal van mezelf en van mijn lijf. Ik krijg steeds meer bewondering en respect voor al mijn lotgenootjes die al jaren in dit proces zitten. Zal ik dat ooit vol kunnen houden? Ik ben het nu, na een paar maanden al meer dan zat.

Maandag 3 december

Mijn leven was nooit rustig. Nooit standaard. Altijd pieken of dalen. Niets er tussenin. De pieken waren momenten van geluk met Laurens en de kinderen, uitzinnige vreugde, een nieuw huis, een leuke baan. Op dit moment kan ik niet meer spreken van pieken en dalen. Het is meer zoiets van dalen en diepe dalen. Ik kan me niet meer herinneren wanneer ik voor het laatst zo'n geweldige piek had. Natuurlijk zijn er momenten dat ik dankbaar ben voor wat ik heb, hoe iedereen met me

meeleeft, voor me zorgt. Maar het voelt niet meer als een piek, het zijn korte momentjes waarbij ik me minder ellendig voel. Toen ik hoorde dat ik een spierziekte heb, was het voornamelijk wennen dat ik niet meer alles kan doen. Maar toen ik dat eenmaal een plaatsje had gegeven, was ik weer gelukkig, kon ik mijn leven weer oppakken.

Maar kanker is zo... Dit gaat nooit meer weg, dit zal me altijd blijven achtervolgen. Ik vraag me af of je met kanker ooit weer de draad kunt oppakken. Dat akelige monster in je lijf, eeuwig op de achtergrond.

Vanmiddag moet ik weer terug naar het ziekenhuis. Even mijn 'borst' laten leegzuigen. Ik heb er veel last van nu er zoveel vocht in zit. In iedere geval is het weer een 'uitje'. Al waren mijn uitjes vroeger van heel andere aard. Ik ben moe van alles. Ik weet dat ik niet te ver vooruit moet kijken, maar zie nu alleen maar een heel akelig jaar voor me. En daarna...?

Woensdag 5 december

Ik heb veel last van mijn weer volgelopen niet-borst. Boven de wond doen mijn botten vreselijk pijn. Het vel is er strak overheen getrokken lijkt het wel. Ik voel nu allemaal botten, die ik nooit eerder heb gevoeld. De wond ziet er redelijk uit, maar er op liggen gaat bijna niet. Als ik me omdraai in bed, lijkt het wel of mijn andere borst het vel van mijn niet-meer-borst uit elkaar trekt. Iedere morgen kijk ik naar mijn nieuwe beha en prothese, maar kan me er niet toe bewegen het ding aan te trekken. Het irriteert nog op mijn huid, voelt onnatuurlijk en stijf en hoort gewoon niet bij mij! Ik heb het idee dat ik me aan alles en iedereen erger. Wat een gezeur om me heen, gezeur om onbelangrijke zaken.

En ik, ik wil gewoon mijn simpele leventje terug. Daar was ik tevreden mee.

Morgen moet ik terug naar het ziekenhuis voor de uitslag. Het is me nog niet helemaal duidelijk wat deze uitslag voor toegevoegde waarde heeft. Ik heb kanker, hormoongevoelig. De borst is weg, de okselklieren zijn weg, wat kunnen ze me dus nog vertellen? Ik ben wel benieuwd wanneer de chemotherapie gaat starten. Van de ene kant hoop ik erg snel, maar van de andere kant denk ik dat ze maar moeten wachten tot ná de Kerst. Kan ik nog even genieten van een misselijkloze periode. En natuurlijk van mijn gezin en een paar dagen naar de Eiffel. Heerlijk, even lekker allemaal samen, zonder bezoek, zonder telefoon. Alleen elkaar en de mooie natuur.